

Zahaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravljanje v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiaka Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgovornik France Podberšč. — Cena oglasom: 1 mililitr visoko v širini enega stolpa L. — 80, za trgovsko reklamo, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vseživja, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celotna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto III.

GORICA, dne 10. maja 1924

Sl. 14.

Med Vidmom in Gorico - prepriček se vrši.

Med Vidmom in Gorico
prepriček se zdaj vrši,
Kdo naj v deželi vlada,
prvenstvo naj dobi.

So bili časi taki,
smo rekli par besed,
pa morali bi kmalu
nazaj jih vzeti spet.

Ves svet lepo se suče
in pride na račun,
odprl se tudi Čuku
je zopet špičast kljun.

Je Videm bil kot »oče«,
Gorica pridna hči,
ni treba ji skrbeti,
saj Videm zanj skrbi.

Da hčerko ne utrudi
kdaj prevelika čast,
so vzeli prefekturo,
politično oblast.

In da jo ne premoti
bogastvo in denar,
čez Videm gre kupčija —
je čudno li to mar?

Slovenske srednje šole
— veliko jih pač ni —
so priše v slavni Videm,
naj z njimi se bori.

In potlej Mont preslavni
in zavod ta, še tukaj,
za drugimi po vrsti
tja v Videm pricapljá.

Nazadnje vodne sile
še Videm naj dobi.
Kaj naj Gorica uboga
se s to stvarjo poti.

Pregovor stari pravi:
Hvaležnost lepa stvar.
Če misliš, da je trajna
si ne veruj nikar.

Gorica tudi bila
je sita teh dobrov,
zapadla v krivo vero,
se oprijela zmot.

Več Vidmu ne veruje,
otepa se, jezi;
priatelji nekdanji
so proti njemu vsi.

Vrti župan naš raženj,
na njem je »pičulat«,
ko pečen bo pa Videm
prehrustal bi ga rad.

So rekli tudi tole,
vse mesto šepeta,
Pisenti je poskusil
kaj naša pest veljá.

Di Blas bajé pritisnil,
mu je gorak pečat,
da vedel drugikrat bo
med nas se vtikovat.

Prepirajo tako se,
gotova — ne zastonj,
saj plačal bo ponižni
ubogi Pantalon.

Ej, Čuk je davno pravil,
očital in svaril,
pa bili nanj ste jezni,
bi skraj tepen bil.

Po toči pa zvoniti
prepozno je vselej,
vse bolje, da je človek
že pameten poprej.

A vendar bolje enkrat
kot pa, da ni nikdar,
mordá, da bo Gorica
še sam svoj gospodar.

Le vsak naj si zapomni,
le ta je patrijot,
kdor hoče svojim dobro
in je sam svoj gospod.

Gorica 10. maja 1924.

Včeraj me je vprašal Bepo Makako, zakaj poslanci, kateri smo izvolili še niso šli v Rim. — Moj Bog, sem mu dejal, kaj se ne ves, da še ne morejo iti, dokler nimajo črnega gvanata. Ker ne bodo vsi poslanci, ki pridejo v parlament, nosili črnih srajc, zato si je Mussolini mordro izmislil, da mora imeti črne frake, da bo parlament ves črn, če ne na en način pa vsaj na drugi. Vidiš, dragi Bepo, zdaj pa se trudijo vsi krojači cele države, da izgostovijo primerno število predpisanih frakov, v katerih bodo poslanci spodobno kimali in glasovali z podam. Tako se v novi dobi poslanci ne pripravljajo na parlament z gorovi, resolucijami, niti z revolucionarnimi, ampak s sveto brigo, da jim bo frak dobro stal in s čim ga bodo plačali.

Vidiš Bepo, da to ni tako enostavno. Poleg tega pa mislijo menda še pred zasedbo parlamenta prenesti Gorico v Videm. Saj Gorico itak že prenašajo kot mačka mlade. Če so prenesli že prefekturo in še volno takih ur in ne sura, zakaj bi ne prinesli tudi desnarne zavode, naradnje nadškojijo (naj ima Videm raje dva škofa), končno vse župnije razen ene, Gorica pa naj postane fara. Škoda da nismo v Ameriki, kjer vsaj v časopisih večnadstropne hiše naložijo kar na valjerje in jih popeljejo v drug kraj. Če bi bili mi tedaj v Ameriki, dragi Bepo, bi začeli kar pri južnem kolodvoru in pobrali vse hiše razen »Geta«, sv. Roka in »Borg faziuk«; to je pa za Gorico čisto dosti, če ostane. Danes nam tudi še ni čisto za govorovo znano, eko mislijo Videmci tudi na prestavitev pomembnega zavoda, ki je nastanjen v malki hčni hišici na robu ljudskega vrta. Gošču je da bi s prenosom tega zavoda lep del gorškega prometa potegnili v Videm. Če mislijo bivšo fronto skrčiti do Vidme, ni znano, v načrtu pa je, da tudi Idrijo in Postojno prenesejo tja, v kolikor še ni tam. Bomo že povedali, dragi Bepo, sem dejal.

Zdaj pa nekaj drugega, ki bo na koncu tudi spadel sem. Vi vsi veste, da človeštvo silno napreduje, da bomo kmalu iznahli tak prah, ki ga bo lehkoh polletnej smekterec pihnil po svetu, pa bo ponovio milijon ljudi, če ne več. Ker ni vojska, močeno o tem, zakaj Čaka je že zdaj strah, da bodo mora ljudje v bodoče živeti pod zemljo kot krti, ti pa pridejo na svet, ker ne bodo imeli v zemlji prostora. Če je to žalostno, je pa veselje, da so take iznajdbe, da lahko hodit

v kino, da lahko pošleš v teku par minut pismo v daljavo, da lahko govorиш s telo, ki je sto kilometrov daleč. Pravijo, da so danes že na tem, da bomo človeka, s kaferim govorimo tudi videli. Moj Bog, kako bo to sitno, ko si bo sova omislila aparat, potem katerega bo lahko vse videla kod hodim in kaj počenjam. Pravijo, da so učenjaki vsaj v svojih upih že tako daleč, da bodo potem fotografije pošiljali ljudi z kraja v kraj.

Na pr. Bepo Makako bi rad šel v Pariz. Stopil bo do poštevnega urada za pošiljanje ljudi. Plačal bo takso, ki goščo ne bo nikar in stopil do uradnika, ki bo šfal ob čudnem novem aparatu. Ta bo spustil v aparat električni tok in vrgel na Bepoja posebne žarke, ki ga bodo spremenili v atome, v čisto energijo in ga vskali vase. Nato ga bo električni tok prenesel v daljavo, v Parizi ga bo drug aparat vlovil, ga zopet sestavil v trdnega človeka z

lasmi in kostmi in ga vrgel na cesto. To bo proces nekaterih minut. Če bo Bepo imel denarja, bo lahko večerjal v Londonu.

Seveda bodo šla pisma, brzozavke, telefon itd., k vragu; vsak bo raje svoje zadevo oz. sebno opravil. Ladje in železnice bodo doživele polomijo. Zakaj če bodo pošiljali take ljudi, čemu ne tudi blaga. In hiše?

Evo, Videmci, tu je oreh, ki ima sladko jedrco. Sli boste lahko na pošto in dejali v oddelku za prtljugo: gorško stolnico pošljite v Videm. Pa jo bodo poslali s streho z zvonkom vred.

Ena nevarnost pa obstaja prvej iznajdbi. Lahko bi se dobil učenjak, ki bi vzel v svoj aparat vse človeštvo (razen sebe, starca) in ga v svoji hudomušnosti ne poslal v London ali v Pariz, ampak na — luno. Tu pa bi bil konec sveta in konec

Cuka na palci.

Kje je vojak?

Bije se boj krvari. Vojaki so naskočili trdnjavu in jo oblegajo. Zadnji poizkusi napadenih se vršijo, da premagajo napadalce. Posrečilo se jim bo, ako ni vojakov že v zasedi, ki jim lahko vpadejo za hrbet in gorje premagancem. Po, glejte, če kje kak vojak ne čopi skrit in pošljite ga Čuku. Če pošljete še pet lit, dobite knjigo sedmoga zvezka Jurčičevih spisov, ki obsega 196 strani in vsebuje roman »Lepa Vida« poleg sledenih povesti: Lipa, Pipa tobaka, Moč in pravica. V vojni krajini. Pravda med bratom.

Potrudite se!

»Gospod, vi se motite!«

Humoreska.

Peter Ostrinos je bil madi policijski agent, ne sicer tako znan in slaven kot Serlok Holmes sam, a priznati ignoramo, da ni bil mnogo za njim. Ko je nekega dne treščil na ulico in šel po trotoariju, poln najlepših upov, je bil prepričan, da se vsaj vsak drugi človek ozira po njem, da ga bo pozvala v kratkem vsa Evropa in da se njegova slava raztegne iz našega malega mesta čez svetovno oblo, tako da v kratkem ne bo človeka, ki bi ne govoril o njem, enako egipčanskemu kralju Tutankamenu, ki je v svojem življenju

naredil eno samo delo, ki ga je naredilo nesmrtnega, da se je dal namreč izborno pokopati. Ostrinos je bil prepričan, da si bo v najkrajšem času vsakdo štel v posebno čast, če ga bo smel uljudno pozdraviti na cesti.

Poleg teh velikih, naravnost napoleonskih misli, pa je bil Ostrinos še vedno toliko prisoten z duhom v svojem poklicu, da je pridno »vohal« ro onih ljudeh, katerih fotografije hrani policija iz potrebnega splošovanja do njih. Pri tem vohanju pa ni pozabil, da se je iz posebnega nagn-

nja ozrl za to ali za ono mla do damo, ki ga je srečala.

Pri tem pa je zagledal dame, za katero se je ozrl ta ali oni potepuh v gigerški uniformi; po postavi je bila vidi deti še mlada, najmanj pa po ročena.

Napravil je par dolgih krokov in v hipu je bil pri nji in jo je nagovoril.

Ni dobil zaželenega odgovora, ni pa izostil oster, sovražen pogled, ki ga je nemil zadel. S tem je postala dame še prikupnejša, hojo je pospešila.

Ostrinos je zanjamal pred se, bil je nevoljen nad damo, ki nimajo ozira na njegovo izredno prijaznost. Pospešil je korak, da je bil poleg nje in jo je pogledal natančno v obraz.

Kri mu je planila v lica. Obrični so se mu namršile. Pogledal jo je strogo še enkrat, nopravil uradni obraz in stopil do nje:

»Gospica Kukavica.«

Lepotica ga je pogledala začudenja in dejala: »Gospod, vi se motite!«

Ostrinos je ponovno zaredil in dejal: »Spoznal sem Vas po sliki... iščem Vas...«

Ta trdrovratnost mladega detektiva je izvabila smeh na ustnice mlade dame.

»Vi me iščete?« je dejala. »Kako, da mi izkažite toliko čast. Vidite, ta Vaš dovtip je vsaj originalen. Toda kar ste do zdaj govorili, so bile samo bedarije. Oprostili mi boste, gospod!«

Zasmejala se je veselo, gospod Ostrinos je bil osramočen, vsaj zdelo se mu je tako.

Na vsak način je bila zadovoljena na ta način spravljena. Tek, deklica je postala živahnjejša, zgovornejša, mladi detektiv je čisto pozabil na svoj poklic, kar se seveda zgodi pogosto, in izvedel je marsikaj o razmerah mlade dame, ki se je izkazala kot ločena žena tako mimogred.

Ostrinos je odprl vse zavornice svojega kavalirstva, lep je bil, mlad je bil, in ko sta hodila kake pol ure skozi mesto, je prišlo že tako daleč, da je dama sprejela vabilo na okusno večerjo. V restavraciji sta sedla v malo sobico, dobro jedla in ob par kozarcih dobre starine se jima je ogrelo srce do nenavadne temperature. Ko sta prijetno kremljala, mu je dejala ona:

»Dragi prijatelj, kako, da ste me imenovali ravno Kukavica? Je najbrže nosilčko, kako vaše prejšnje znanje tako ime?«

»Ah, ne...« je dejal Ostrinos. »Za to stvarjo tiči vse nekaj drugega.«

»Tedaj prosim, le nikakih tajnosti! Ali Vam nisem jaz povedala vse svoje življenje. Vi me želite z vašo molčljivo.

Mlad mož je še vedno molčal, nato je napravil uradni obraz in dejal: »Vedeti more, da sem jaz policijski uradnik.«

Dama se je smejala.

»Potem se pa Ves moram

bati,« je dejala. »Toda,« se je tresla od smeja, »povejte mi, ali sem res videti zločinka?« »Res,« je dejal. »Taka ste — po obrazu, kot neka Kukavica.«

»To je pa res zanimivo,« je dejala dama. »Povejte mi kaj več o tej dami, ki nosi moj obraz. Dobro je, če izvem o taki podobnosti kaj pobližjega.«

»Eh, to je vražja ženska,« je dejal Ostronos. »Njen oče je pošten rokodelc, ona pa mu je še kot mladenka ušla po svetu.«

»Kako lepa povest!«

»Mnogo jih je naredila že od tedaj in ponovno je počastila naše mesto s svojim obiskom. Zadnjič je bila v hotelu Kvarner, tam se je izdala za grofico pl. Mora, da je hči nekega generala, je dejala, ki se bojuje v Maroku. Osleparila je par ljudi, pustila ceho v povračilo Bogu in izginila iz hotela, in se je preselila bogekam...«

»In zato jo iščete?«

»Seveda.«

Nategnila je obraz in dejala. »Tedaj se ne morem zahvaliti za znanje z vami svoji lepoti, ampak slučajni podobnosti s to zločinko! Res, zelo prikupej!«

»To ni res,« je dejal Ostronos. »Vi ste mi že na prvi pogled vgažala in zato sem Vas nagovoril.«

»Z imenom zločinke, seveda.«

»Drugega mi ni padlo na um.«

»Že poznam take stvari, ne trudite se preveč!«

On jo je objel in jo je hotel poljubiti. Ona se je branila.

»Pomislite, da sem poštena ženska in da se jedva dve uri poznavam.«

»Reci mi raje ti, golobica. Saj se vendar ljubiva,«

Ona je za hip popustila v njegovih zahtevah, nato se je vzravnala. »Treba je, da greva domov.«

»To ne gre. Midva ostaneva skupaj.«

Kaznovala ga je z ostrim pogledom. Toda končno se mu je vendarle posrečilo, da je pristala na to, da jo sme spremiti domov.

»Izborno,« je dejal Ostronos.

»Samo počakajte me par hipov. Preje moram še nekam telefonirati.«

»Toda hitro, ptičica mala; midva vendar ne bova cel večer tu sedela.«

Sla je, da se koj povrne. Gospod Ostronos se je naslonil v temen kot in čakajo kadij cigareto. Čakal je dolgo, ko je mislil iti pogledati, kje se mu di, je vstopil natakar:

»Ali ste Vi policijski uradnik?«

»Da, Kaj je?«

»K telefonu vas kličejo.«

V hipu je bil v telefonski celici.

»Halol Tu policijski agent Ostronos, kdo tam,«

Odgovor: »Zahvalo za Vašo prijaznost, sem hotela izreci. — In ne trudite se preveč.«

»Ne razumem. S kom imam čast?«

»Tu gospica Kukavica, ki se mora za nocoj odreči Vašemu spreinstvu...«

Ostronos je zazijal. Toliko, da ni padel v nezavest. Niti

odzvonil ni, že je bil na ulici. Kam je šel, kod je hodil, tega črtica ne pove.

T. — Jaka Spaka.

Veliki koncert v Gorici.

Izrednega umetniškega užitka bo deležen vsakdo, ki se udeleži v sredo, dne 14. 1. m. ob 20.30 koncerta, katerega predstavlja v Trgovskem domu slovenski umetniki iz Ljubljane t. j. operna pevka, gospa Thier-Kavčnikova in operni pevec, gospod Julij Betetto, v družbi z našim dobrim zaintencem in rojakom, g. Srečkom Kumarjem. Gospod Betetto velja danes za najboljšega basista v Jugoslaviji in mu je tudi v tujini težko dobiti para. Do preverata je bil angažiran na dunajski dvorni operi, kjer je pel nad 1500 krat. Dunaj, znan po celem svetu kot prvo vrstno glasbeno mesto, je viden v Betettu pevca nedosegljive vell-

čine. Istočasno je polno njegove hvale tudi jugoslovenska javnost. Kar je med pevci Betetto, to je med pevkami gospa Thier-Kavčnikova. Kot koncertna in opera pevka je žela povsod. Kjer je nastopala, neomejeno odobranje. — Oba umetnika spremišljajo na klavirju g. Srečko Kumar, znan pri nas iz nekaterih nastopov kot pianist, še bolj pa kot pevovodja, ki je bil povzdignil svoj učiteljski zbor na visoko umetniško višino in dosegel z njim o priliki turneje po Italiji tudi od tujenodcev mnogo priznanja. — Naj torej nikdo ne zamudi redke prilike; kdo ve, ali se bo nudila zopet ali ne.

V Vipavi koncertujejo imenovani prihodnje nedeljo.

Previdnosti je treba.

Sodnik: »Torej- Vi ste prišli oni večer, ko se je zgodila tatvina v Vaši hiši, ob eni uri popolnoči domov. Kaj ste opazili?«

Štrompelj. »Pst, gospod sodnik. Moja stara je tudi na hodniku. Bolj potih, da ne sliši.«

Zenitvenim ponadnikom

Mislila jaz že samica sem ostati. končno grem ga še v Čuka poiskati. Tu med humoristi našla res sem dva. res, glavice bistre. imata oba. Zdajci še pomislim, kteri 'zmed obeli. Še dobro pozemskih bo deležen vseh. Slavček res prekrasno zna nam žvrgoleti. in opeva svojo nam ljubav v soneti. Če močam je plamen. hitro rad zagori. končno le ogorek brez srca pusti. Kar si zložil drugi. vere mi ne daš? Vidi se, da črne res oči imas. Res, čemu še verze pisal bi potem. ko bo začkon trdno držal nas, to vem. Le napaka ena zdvaja mi srce. da pregorek plamen bi vpepelil me. In če drugi ima takoli uši.

snedle bi me lahko do golé kosti. Ni, da kdo bi skočil naglo v tale stan: prej naj si premisli. potlej je zaman. Se je srce vnele meni za oba. ali ker je eno. prostor ni za dva. Enega zato si bodem izvolila. drugega prijazno. hitro odklonila. Pisala bi mnogo. še do polnoči. no katerem srce najbolj hrepeni. Toda Čukec dragi s košem že preti. če zdaj v ljubezni kdo le zinil bi. Lahko da premaga tudi ga zavist. hitro v koš potlači itale spisan list. Le živita v unih. pišita mi kaj. Poleg razodenem svoje ime še naj.

MILKA.

(Naj de Milka piše. naj le govori. naj lepo nariše. kar jo še teži. takih pesmi ni še

Čuk vse žive dni v svoji raztrgan koš zagnal, raje jih je tiskat dal.

UR.)

NEPRIJETNA PRILICA.

Znani parlamentarac in angleški minister Percy je začel z advokaturo. Ker pa ni imel še nobene klientele, je prevezel advokaturo starega odvetnika, a ta mu jo je dal le pod pogojem, da poroči njegovo izredno grdo hčer.

»No, ali Te je Tvoj tast dobro preskrbel?«, ga vpraša par dni po poroki prijatelj.

»O ja, že gre, že gre. Dal mi je prav lep kos kruha, zraven pa zelo trdo žilavo meso.«

OPOMIN.

Dva sta se hotela poročiti in sta prišla malo pozno pred komisarja. Ta je del očali na oči in ju je strogo gledal rekoč: »Pravzaprav zdaj ni moja dolžnost več, da naju poročim. Danes naredim edino izjemo. Toda v prihodnje pazite, da boštu točnejša!«

DIPLOMATIČNO.

»Pomladni klobuk sem danes videla. Možiček, en tak klobuk si moram kupiti.«

»Stori, kar ne moreš pustiti.«

»Toda stane 100 lir; in teh nimam.«

»Pusti, kar ne moreš storiti.«

ČUDNA DOGODBA.

V neko trgovino čevljev v Hamburgu je prišel mlad mož, ter si vele dati par čevljev za poskušnjo. Ko je čevlje obul, je šel parkrat po trgovini, da se prepriča, ali so mu prav. Hipoma pa je odprl vrata ter zbežal.

Trgovec in njegov pomočnik sta stekla za njim. Tat pa še ni daleč pribrežal, ko mu odpade podplat z novega čevlja. Ko to trgovec opazi, je poklical pomočnika in oba sta se naglo vrnila v trgovino. Tat pa je kljub tej nesreči bos prikel naravnost policiju v roke. Policia se prizadela, da bi našla trgovec, a zaman. Tudi tat čuti toliko hvaležnosti do trgovec, da noče povedati njegovega imena.

DOBRO SITUIRAN.

Pogovor med Nemci, poprej kot so zaprli meje (ker so preveč šli iz države).

»Kaj? Vi niste v Italiji?«

»Ne. Kaj mislite, da nimam toliko, da bi mogel živeti v Nemčiji?«

RAZLOG.

»Dragec, ti si pa mnogo manjši od svojega brata.«

»Seveda; saj sem samo njegov polbrat.«

STROŠKI.

Srečala sta se mežnar in zapit kmet.

»Pomislil,« pravi mežnar, »kako je baker drag! Samo zvonik smo pokrili, pa smo porabili tisočake in tisočake.«

»Kaj to,« pravi kmet, »jaz sem pokril samo svoj nos, da sem zapravil grunt in hišo.«

Ženitev pijanega Luka.

(Burka v treh dejanjih.)

(Dalje.)

TRETJE DEJANJE.

(Krčma Boštjančkova, kakor v prvem dejanju. Pri mizi sedita Boštjanček in Debeljak.)

BOŠTJAN: Torej, take bedarije počenja ta mrha pijana.

DEBELJAK: Od hłoda vendar ne moreš boljšega zahtevati. Vsako neumnost veruje, zlasti pa še Zavrhu, ki je vaški špecialist v lažeh. In za to neumnost sem mu še denar posodil. Slaba se bo Zavrhu godila, če ga Luka v prvi jezi zlati.

BOSTJANCEK: Če dobi Zavrhu dve klofuti več ali manj, to še ni tako zlo, a ti boš gotovo ob denar pri vsej njegovi doti 35ih goldinarjev. Kdaj si pa še slišal, da je Luka komu kaj vrnil? In če to od njega zahtevaš, te tako opere, kakor Schiltovova žajfa.

DEBELJAK: Ej, meni ga že povrne, ker se boji, da ga pri Cilki ne zatožim. On si namreč domislja, da se z njo ženi. Zateleban je v njo, kakor tele v nova vrata.

BOŠTJAN: Vsa kolesca manjkajo temu patentiranemu tēpcu. Toda med nami rečeno, molčimo za sedaj o tem pri ženskah, sicer bi po vasi razklepetale in kričale za njim, valedesar mi lahko uteče iz službe. Dobžan mi je, ker sem mu na sherošus že za tri meseca plačo zapisal. Vzeti mu ne morem nič, ker je itak vse moje, kar se ga kože drži. Ako se mu tedaj rogamo, jo bo kar popihal in vsi se lahko pod nosom obrišemo. Hlapcev pa danes ni v izobilju, zlasti zabitih nel!

DEBELJAK: Imaš prav! Dolžan je res vsej vasi, in vsi misijo, da boš ti plačal, če ne bo on.

BOŠTJAN: O seveda, še tega bi se manjkalo; ali ni dovolj, da ga redim in mu vsak dan mačka zdravim, sicer sploh ne spravim besedice iz njega. Drži se ti, kakor bi zajčjo kisel'co prežveckoval.

(Vstopi Zavrhova žena in gre na ravnost k njima):

FRANCA: Bog daj, Boštjan! Ni mojega starega tukaj?

BOŠTJAN: Kako to? Saj danes je že četrtek, a on prihaja le v nedeljo in osmi dan v tednu, kakor pravi Luka.

FRANCA: Vem, vem ali danes je izjema in vendar sama ne vem zakaj. Rekel je pač, da gre malo k Boštjančku pogledat.

DEBELJAK (proti Boštjančku): Aha!

BOŠTJAN: Kaj ni šel v gozd pod hlode? Vsaj tako je sinoči dejal Neži — da gre po hlode.

FRANCA: Tudi meni je reklo. Ako sem mu zjutraj prinesla zajuterk, se je naenkrat premislil in v nekaj zamislil, da je tako bruhnil iz njega, da mu je žganec iz žlice v mleko pljusknil. Za glavo se je prijel in tako krohotal, da mi je dve šipi z njo ubil. Jaz sem ga zato brenila v hrbot, da gre tu sem. Ali je Luka doma Boštjan?

BOŠTJAN: Kaj vem, kam je šel; sicer pa iščeš potem takim dva moza.

FRANCA: Prismoda! Hotela sem samo vedeti, če je res, da so ga poslali na njegov dom, da bi se s Cilko poročil.

DEBELJAK: Kaj hočeš ti vse vedeti! Mar misliš, da se nimamo z nisem drugim baviti, kakor z Luko. Spet je šel na kako listje in morda se sedaj spi, če je treba.

FRANCA: Saj ni medved, da bo tri dni skupaj spal. Ti, Boštjanček, če pride sem, zapodi ga domov in če ne bo hotel iti (pokaže pesti), reci mi, da sem bila jaz tu. To bo gotovo pomagalo, če ne bo pa bob in kislo zelje brez ovirkov za kosilo.

BOŠTJAN: Ne bo tako hudo ne in nič se ne repenči. Gotovo je šel kam drugam svoj smeh utolažiti in ga morala tudi semkaj ne bo.

FRANCA: Naj se le gleda! Z Bogom! (Odide.)

BOŠTJAN: Zdaj se vse na Lukov račun smeje, a to ni zdravo. Kdor se zadnji smeje, se smeje najboljše. Samo, če se Luki ni kaj pripetilo, ker bi moral biti v nasprotnem slučaju že doma.

DEBELJAK: Kaj hočeš, da se mu pripeti. V kaki šnopsariji je obležal in zaspal.

BOŠTJAN: Lahko da! A sedaj morem proč; južino moram nesti mlatičem. Če ostaneš tu, bo Neža kmalu prišla — in jaz se tudi vrnem. (Hoče oditi, nakar odpre vrata Zavrhu). No, ravno prav si prišel. Kam si pa poskal mojega hlapca? Take neumnosti mi niso nič kaj všeč, zapomni si! Mar misliš, da ga bom šel jaz v mesto iskat, če se je kje izgubil. Niti vsi skupaj nimamo dovolj rok pri tistem poslu, ti mi pa hlapca proč odgangaš. Zimudo mi boš plačal, veš!

ZAVRH: Saj ni tako daleč od Ljubljane. Vsak hip mora biti doma, le ne jezi se.

BOSTJANCEK: Je že dobro, a v drugič se pazi, to ti povem. (Odide.)

ZAVRH: Ti! Premru se tako smej, da se bojim, da mu trebuhi poči.

DEBELJAK: Ali je Luka že prišel?

ZAVRH: Ne — še; ampak Premrov Franco ga je dohitel ne cesti pri gozdu. Pravi, da tako piha, kakor gad. Se odzdraviti mu ni hotel, ko ga je povabil na voz. Tako je klel, kakor mestni dohtar.

(Vstopi Premov Franco.)

DEBELJAK: Viš — viš, saj je tul Kako je bilo, kako, Franco?

PREMC: S kom?

DEBELJAK: Z Lukom!

PREMC: Da bi ga zlomek stisnil!

DEBELJAK: Pa ti ne veš zakaj je tako nataknjen. V Ljubljani se je v krivo vero vpisal. Hashashin Zavrhu ga je namazal, da bo Cilko poročil.

FRANC: Sedaj se pa le pripravi, Zavrhu, boš slišal iz njegovih umaznih ust.

(Neža pride v krčmo.)

ZAVRH: Neža, daj nam pol litral! Kje si pa bila toliko časa? Pol ure te že čakamo.

NEŽA: Pri Cilki, da mi pomaga perilo urediti. (Medtem naliha in prisne vino.) Kam si pa Loko poslal Zavrhu? Boštjan pravi, da si ga nasfarbal.

ZAVRH: Boštjan je neumen; kam hočeš, da ga pošljem. Zgubil so je sultantom. (Neža sede v kot na stol in utrujenia polagoma zazdeha in zdremuje.)

(Med vrati se prikaže Premru, se tolče po trebuhi in se dolgo, dolgo na ves glas krohoti.) Saj si tukaj, ti šuštar, likmajster, in Debeljak ti tudi. Sedaj bo ropot, sedaj, hashash ha! Luka bo vsak čas tu. Take obrazze reže, kot bi hotel vso vas posreti. Pazi se ga, majhen je, a močan.

LUKA (se zamisli): Prokleti Fig, Fig-Finžgar.

(Nekdo potrka. Luka zbeži v kot, vstopi Cilka.)

NEŽA: Bog daj, Cilka! Ali mi boš pomagala?

CILKA: Bom, bom, Nežika.

LUKA (se ojunaci in se polagoma pomika proti Cilki vrteč svoj klobuk v roki): Ti si tudi tukaj Cilka. Ubožica, Bog ti daj dober dan. Vroče je zopet danes, vroče, kaj ne Cilka. Aha!

CILKA: Kakor navadno po leti Kaj tebi ni vroče?

LUKA: O, pa že kako, Cilka. Glava mi hoče razpočti in želodec mi obrača.

CILKA: Kaj si morda bolan?

LUKA (sam zase): In vendar se zanima zame.

(Glasno.) Nišem — ali tako neka, ko mi je, da sam ne vem, kako. Kar jokati se mi hoče. Cilka, ali že razcepila drva?

CILKA: O kedaj žel.

LUKA: Hm... jaz pa ne žel! Ja več — vroče je, je pač vroče. Ti Cilka....

(Zunaj se čuje vprašanje): Je Boštjanček doma?

CILKA (se vzradosti pri tem glasu). Vrata se polagoma odpirajo. Luka pokuka in skoči, kakor bi trenil pod mizo. Vstopi Rudolf.)

RUDOLF: Bog daj dobro! O Cilka, ti tukaj! (Skočita skupaj in se objameta.) Iskal sem te doma. Kako lepa si postala, odkar se nisva videla. (Se vnovič objameta.)

LUKA (zatuli pod mizo in se grabi za lase):

RUDOLF: Od kje pa ta glas?

NEŽA: Ej — nič, nič! Naš hlapec nadomestuje sultana.

(Dalje prihodnjic.)

Pravijo zatolminski fantje, da samo dve Pepeci znata kuhati na Vorlarjih dober skafe.

Pravijo, da je pri Mali pristavi v Kurji vasi neko tako prebrisano delo, da slavfa in opravlja okoli, da je gorjč.

Pravijo na Gradiču pri Vipavi, da nameravajo nekateri fantje vložiti prošnjo na notranjega ministra, da izda ukaz odstraniti mreže iz oken kjer dekleta spijo. Dekleta se jim pa smejo, fante to zelo jezi ker tista z lepimi očmi — jih skoz mrežo sami plavšati uči.

Pravijo na Mali Bukovici pri Il Bistrici, da so nekateri fantje prav pridno pobirali cunje po »gasah«, potem jih pa prodali.

Pravijo na Ubelskim, da je imela neka nočna kompanija veliki teden klavnic za kokoši sredi vasi. Kokosim so se sekale kar glave proč in čez plot metale — glave namreč. Ista kompanija sedaj tudi razglaša, da niso vsi kurniki v vasi pobeljeni.

Pravijo, da se nekateri trnovske črnelaste trudijo na vse načine, da bi postale — rdečelaste.

Pravijo, da se v Trnovem nahaja zaklet »grade«, v katerem gospodan čudno bitje! Edino le »Čuk« lahko reši iz »gradu« nesrečne ljudi.

Pravijo, da se trnovske gospodične sila bojijo g. »Matička«, ker jih ta baje vedno straši s »Čukom« na palci.

Pravijo v Trnovem, da ima gospa z rdečim nosom tako navajene kokoši, da hodijo te k sosedom kar same prodajat jajca.

Pravijo, da je letos na Livku kavica kukala, ko je bilo še vse belo od snega. Samec Kukelj pa kuka že celo zimo.

BARVE.

»Katera barva ti ugaja najbolj?«

»Rdeča. In Vam, gospa?«

»Višnjeva.«

»Meni« se oglasi tretja, vgaja med vsemi barvami najbolj črna, seveda pod posebnimi pogoji.«

»Kako to?«

»Če sem vdova.«

ZALOSTNO.

Žena: (izbirajo si kostume v trgovini). Ali ti pa izbirajo vedno najslabše. Ivan.

odnik. Moja stara je tudi na začel.

Sovražnice tobaka.

Gospa. Čujte, gospod, če dovolite. Ali Vam Vaša žena doma pusti kaditi.

Gospod. Ni pustila. Potem sem dal naslikati na pipo njen podobno in zdaj ne samo, da mi pusti kaditi, še pipo mi nabaše.

ZAVRH: Nič se ga ne bojim! Z enim mahom bo na tleh, če me on udari. Ako se ga pa vidva bojita, pa pojdi.

PREMRU: Jaz že grem. Kaj ti ostaneš tu, Debeljak?

DEBELJAK: Radoveden sem, kaj hočeš!

(Premru odhaja.) Z Bogom, Neža! (Neža spi.)

DEBELJAK (Zavru): Težko se boš izkopal. Luka je beštija v človeški podobi in poleg tega že pijanec. Ta se nikoli ne bo spamil, tudi če se v jarek zvrne. Stavim, da bo na smrtni postelji zahteval frakelj he-rož med prste namesto križa.

PREMRU (skozi okno): Luka gre, pojdi domov, dokler je še čas! (Izgine.)

(Na ulici se čuje preklinjanje): Čigan, falot šušterski. Tristo vragov, če te dobim v pest, vse kosti ti polomim in tebe sultanu vržen. (Se čujejo koraki. Vstopi Luka z veliko gorjačo.)

LUKA: Vse polomim in pobijem! (Neža zdrsne na tla in Zavrhu pada pod mizo.) A tu si, šuštar zamazani. Ravno prav! Le čakaj mel! (Skoči k njemu in ga hoče udariti, a Zavrhu se naglo izmuze spod mizo in skoči skozi okno.)

LUKA: O, te že najdem, nesnaga, a potem se le pripravil.

Kaj pa ti, Debeljak? Neža en frakelj sta greciga, kaj čopiš tam v kotu. Ti, Debeljak, ali ne veš, da ste me k padarju v Ljubljano poslali. Tristo Luciferjev. Kmalu bi me bili zašili v mestni kurnik, če jih nisem pete odnesel. In ti si imel tudi prste vrmes, Debeljak!

DEBELJAK: Jaz —, saj sem vendar dejal, da naj te puste v miru in da se ženi s Cilko, kakor tebi draga.

LUKA: Cicicilka! In tako izgovarjaš ti to ime. Tudi ti si krv moje nesreče! O Cilka — Cilka! Lump si, kakor Zavrhu!

DEBELJAK: Lažeš!

LUKA: Kaj?! (Udari z gorjačo po mizi, da Neža od straha vnovič zdrinke s stola in Debeljak tudi, nar kar jo pa sključeno naglo pobere skozi vrata).

NEŽA: Kaj nabijaš surovina, mar misliš, da si Zavrhuova žena, ali gospodar v hiši.

LUKA: Molči, za božjo voljo, če ne bom vse glažke pohrustal. O, da dobim šuštarja v past. Gorje njemu.

Avtonomist piše.

Pismo iz S. H.

Dragi Čuk!

Pri nas se širijo nevarne kužne bolezni in sem se bil nekaj časa skrit v samoto, da se se mene ne primejo. Zlasti vlada ima že dolgo časa grižo ali krizo kakor pravijo boli spodobno časniki. Zdravniki svetujejo razna zdravila, nekateri celo leskovo mast in brezovo olje. Ti dve sredstvi bi bili morda uspešni, ako bi jih predpisali sedanjim vladam in njenim pristašem, če bi se pa morali mi, avtonomisti, z njimi zdraviti, ne verjamem, da bi kaj pomagala takva zdravila, namreč nam. Vladna griža je tembolj nevarna, ker se je baje pri nekaterih strankah pojavila tudi bolezni, ki ji pravijo avtonomijomani. Kolikor sem slišal praviti, je glavni znak te bolezni fiksna ideja, da je vsaka država, posebno če je še mlada, najbolj močna, ako ima vsaka družina, po možnosti pa sploh vsak državljan svojo avtonomijo, zakonodajno seveda. Naša stranka še ne pozna te bolezni.

Da se prepreči širjenje vladne griže, sem iztušil v samoti čisto posebno zdravilo, ki Ti ga takoj opišem.

Kakor veš, imamo pri nas dva kralja. Eden stanuje v Beogradu in se menda imenuje Aleksander. Ima samo dva podložnika, Pašiča in Pribičeviča. Drugi je Stipica Prvi in Zadnji, kralj republikancev, ima svojo prestolico na Dunaju in so mu podložni vsi kulturni hrvatski in novi kmetje. Njegov najboljši podložnik pa je Ljuba iz rodu Davidovega. Tega kralja priznavajo tudi Korošci in pravoverni Mohamedanci.

Ce že imamo dva kralja, zakaj ne bi mogli imeti še več vlad? Moj načrt je torej ta, da bi posamezne opozicione skupine sestavile vsaka svojo vladu in izvedle vsaka svoj program. Hrvati bi tako udejstvili seljačko mirovorno republiko, kateri bi lahko podaljšali našlov še za par kilometrov. Korošec bi izvedel narodno avtonomijo, Spaho pokrajinško avtonomijo in Ljuba, Davidov sin, istotako svojo tičnišarsko avtonomijo.

Ce tudi moj načrt ne bo pomagal, bo treba novili volitev. Pri teh bosta dobila Pašič in Pribičevič samo glasove srbskih kmetov, ki jih je Stipica proglašil za nekulturne. Ogromno večino glasov bomo seveda dobili mi, avtonomisti, saj smo pri zadnjih volitvah menda dali dovolj obljub, da nam volivci lahko zaupajo. Ce bi se pa proti pričakovovanju izkazalo, da obljubljena odprava davkov, vojaštva, uradnišva itd. za voliv-

ce ni več zadost močno sredstvo, bomo ustanovili novo stranko, ki bo sprejela v svoj program tudi nebeške dobrote. Imenovala se bo »stranka nebeškega kraljestva na zemlji«. Glavna točka programa bo kaj pada avtonomija, saj z njo stoji in pada naša kultura, literatura in vse druge »ure«. Kakor čujem, bo Z. v kratkem izdal novo knjigo o Prešernu, v kateri bo dokazal, da pesnik iz pravd ni koval rumenjakov, ampak pesni in da se moramo torej zahvaliti za Prešernova edi-

no nekdajšnji avtonomiji, v kateri so smeli sodniki in drugi državni uradniki v uradnih spisih visaj številke s slovenskim pravopisom pisati? Z zakonodajno avtonomijo se bo naša literatura seveda še bolj povzdignila, ker bo zlasti pridobila v uradnem listu novo slostenno revijo. Vse te motive bomo do dna izrabili pri volitvah. Ni vrag, da bi tako prepričevalni razlogi ne obveljali pri naših zavednih volivcih.

Tvoj upanoplji
AVTONOMIST d. d.

Dober začetek.

Ivan: »Predragi prijatelj, imel sem grozovite sanje. Sanjalo se mi je, da si prišel na kant. Od strahu sem se prebudil, misleč, da še sanjam in sem ti hotel prinesti denar.«

Peter: »O kako si dober!«

Ivan: »Toda, pomisli, ko pogledam v omaro, vidim, da nimam niti centezima. Posodi mi sto lir.«

VROČEGLAVCI.

Tomaž pl. Ormonde, iz stare irske rodbine Butlerjev, ni bil posebno izbirčen v besedah in je bil znan po svoji prostodušnosti. Bil je sicer dvorjan kraljice Elizabete (1558—1603), a kljub temu ni mogel trpeti njenega ljubljenca grofa Leicerstra (Leicester izgovori lester) in ji je enkrat prav odkrito reklo, da je grof strahopeten lopov. Kraljica besed ni vzela resno in se je smejalna.

Ko je srečal sledičega dne Leicester Ormonda v predobi kraljice, mu je reklo: »Gospod Ormonde danes ponoči se mi je sanjalo o vas.«

»Kako je pa to mogoče?«, je vprašal Ormond porogljivo.

»Sanjalo se mi je, da sem Vam priložil žalušnico.«

»Tako? Sanje pomenijo ravno nasprotno. Tukajle jo imate!« In težko je padla njegova roka za uho ljubljenca kraljice. Sicer je bil malo zaprt, a so ga kmalu izpustili. Tembolj so ga odslej spoštovali.

DRUŽBA V GOSTILNI.

Družba: »Gospodar, sedaj ko smo vže toliko vina popili, nam lahko še en liter prinesete in ga Vi plačate.«

Gostilničar: »Principijelno v svoji gostilni ne plačujem nič.«

Družba: »Lahko prinesete brezplačno.«

PRI ZOBOZDRAVNIKU.

»Čudovito. Vi ste dejali, da ta zob ni bil še dotaknjen, tu pa najdem zlato na mojih kleščah.«

»To bo pa gotovo od mojega guniba pri ovratniku zadaj na vratu.«

SUMLJIVO.

»Erna, kaj je mladi mož, ki je bil sinoči pri nas, kadil. Dve vžigalici sem dobila davi na tleh.«

»Ne, ni kadil. Le dve vžigalici je vžgal, da je videl, kako pozno je.«

PREPIR.

»Povej mi po pravici! Ti bi me videl najraje sto metrov pod zemljo.«

»Zakaj sto? Meni zadostuje dva metra.«

ZMOTA-POMOTA.

»Mislite, da sem jaz zelo star?«

»Toda, gospodična! Nikakor ne! Vi gotovo niste tako starci kot izgledate — pardon — mislim pač, da izgledate mlajša kot imate pa let.«

PRED SODNIJO.

»Ko ste bili zadnjič tu, sem izrekel iskreno željo, da bi Vas več ne videl. Ali se ne spominjate?«

»Pač, gospod. Ali policaj mi tega ni hotel verjeti.«

SAMOUK.

»Ali ste bili v šoli za jecljavce?«

»N-n-ne, j-j-jaz s-s-sem s-sam naučil.«

KRATEK GOVOR.

Z malo besedami veliko povediti je zelo težko. Včasih se pa le komu posreči. Še celo, četudi ni nameraval. Tako se je pripetilo lordu Ashleyu v angleški zbornici. Posvetovali so se o zakonskemu predlogu, da naj dobi vsakdo zagovornika, kogar so obtožili veleizdaje. Lord še nikoli ni govoril v zbornici, ni čuda, da je bil razburjen in le s težavo je tolje povedal: »Glasoval bom za predlog. Če sem že jaz sam takoj tako zmešan, da ničesar vun ne spravim, kako mora biti pri srcu šele ubogim obtožencem, ko stojijo brez vaseke pomoči pred svojimi sodniki!«

Oddahnil se je in se vse del nazaj; več reklamo je bil naredil za predlog kakor vsi drugi govorov vajeni poslanci.

PRVI STREL.

Duhoviti francoski humorist Méry je bil povabljen k sorodniku, artilerijskemu polkovniku, na obed. Gospodinja je povabila istočasno vse polno znanec, da bi se baha la s svojim »slavnim bratrancem«. Méry-ju pa družba ni bila všeč in je bil ves čas tih. Seveda se to gospodinji ni dopadla in mu je rekla: »Prosim, ljubi bratranec, povejte no kaj zabavnega.«

»Takoj, ljuba sestrična, kakor hitro bo oddal gospod polkovnik prvi strel.«

VEDNO NOVO.

»S čim pa čistite vaše srebro, ki se vedno tako lepo sveti.«

»Mi srebra sploh ne čistimo, ampak kupimo vselej novo.«

NI POMISLIL.

»Vi ste tožitelju zagnali krožnik na glavo; ali ste to storili po prevdarku?«

»Nikakor ne, gospod sodnik; niti trenutek nisem prevdaril, kako je porcelan drag, sicer bi tega gotovo ne bil storil.«

UGOTOVITEV.

»Kako naj spoznam, kje je vzhod?«

»Tepec! Glej proti severu, tedaj je vzhod na desni, a zahod na lev!«

Najprimernejša darila za otroke.

Najprimernejše darilo za otroke so lepe slikane knjige, ki jih dobile v NARODNI KNJIGARNI V GORICI via Carducci 7.

Knjige so sledeče:

1. JANKO in METKA
2. MALA SLIKANICA
3. MOJE ŽIVALI
4. HITRO, HITRO LAHKIH NOG...
5. MOJI PRIJATELJI...
6. MOJ ZVERINJAK
7. MLADI ROKODELCI.

Te knjige je izdala in žaložila Narodna knjigarna v Gorici in se dobes edino tam. Sežite po teh res lepih, za mladino najprimernejših knjigah.

Pravijo.

Pravijo, da so Kobdilci na velikonočni ponedeljek napravili javni ples; hruševski grof in pitka sta vedno kričala na godce, da naj svirajo »še an hoot giovinezza«; radi tega sta jih dobila po hrbitu.

Pravijo, da se v kobolarski vasi planinske občine še zdaj občutijo preljubi spomini novoletnega dariila, pri katerem je postal žrtev, obešen na orehu, lep, zvest in neomadeževan fant.

Pravijo, da je v Hraščah neka mačka na dveh nogah, ki prenaša salame.

Pravijo, da se v Kačji vasi pri Dilcah izdelujejo izvrstni liški opinki.

Pravijo v Dolnjivasi, da je bil zelo »fajn hec«, kôj je nekdo (ne ve se od kje je prišel) podrezal g. »šindaka« z električno pod nos. Baje ta sheca diši še po volitvah.

Pravijo, da se je v Dolnji vasi ustanovila tajna razpošiljalnica grozilnih pisem fantom. Stvar pa imajo že v rokah tajni policisti, in lele, ko bo stvar razkrita, bo Cuk na palci začel resno pikati.

Pravijo, da so poslale barkovljanske frajle protest na vojno ministerstvo hitro, ko so izvedele, da mora Križe k vojakom, ker se bojijo, da bi jih ne imel kdo vedeti pikati; poza bili so namreč, da ima Cuk kljun.

Pravijo, da so spekli neki studenski izpeljančki društvo beneških »Ciceronov«. Njih geslo je »Auf bicks« - znak pa »fov« za klobukom.

Pravijo, da v Zagorju ob Savi pekovski mojstri silno napredujejo in to radi tega, ker imajo dobro izumljene oplatniške prodajalke zelen klobuk.

Pravijo, da »kalif na Greti« pije od žalosti, ker je šel njegov kompanjon »Pepis« v Tripoli.

Pravijo, da kalif v kažotu na Greti ni šel niti po »škedos« za volitve, ker ni imel »cajta«; že imel silo za v »spaco alla scaletta«.

Pravijo, da kalif na Greti ne greven iz »spaco vini«, dokler ga ne vržejo, in spi do 9. ure zjutraj vsak dan; uboga A., ko ne more postejte pospraviti.

Pravijo v Opatjemselu, da so tri vrstne živalice: Osa, Keke in Sršen. Dan prvega maja so se pogovarjale tako-le: Osa je rekla: Meni so prinesli cvetlioc, da bom med nabirala. Keke pa je rekla: Meni so jesenico dali, da bom na njo hodila prepevat. Sršen pa žalosten reče: Meni so vse cvetlice potrgali, da nimam kje nabit medu....

Pravijo, da je Silve iz Postojne na zadnji veselici v Oreku bil jako očaran za neko uradnico, da je imel več kot eno uro oči obrnjene vanjo. Morda je pa mislil na Selce?

Pravijo, da fantje na Gorenjem polju zelo obžalujejo, ker so izgubili kolomaja, ki je bil fantovski »komandant«.

Pravijo, da govorijo goška dekleta, da je Janez najbolj simpatičen, ker je plesal z neko eks fidancato do polnoči v Kobdilju.

Pravijo, da so vzela goška dekleta na sv. Florijan štavnino senco od Goč do Branic; velika nevarnost preti mimogredočim fantam, če jih te ženske vjamejo pod svojo senco.

Pravijo, da so goška dekleta res cvet nedolžnosti, ker nosijo kratka krila in lepe bele nogavice.

Pravijo, da bo na Temljinah pozdržil »mošt« v slučaju, da se ponovijo spomladanske plesne vaje še večkrat.

Pravijo, da so ustanovili »grahovski komunisti« nov fašijo v nedeljo 4. maja.

Pravijo istotam, da neki »skolesar« ne vživa drugih alkoholnih piča, kakor »črn kafe«, zato ker je v strahu, da ne bi se kje ponesrečil.

NI ČUDNO.

»S štiri leti že sem znaligrati klavir.«

»Koliko let pa imate zdaj?«

»Trideset.«

»Potem ni čudno.«

»Kaj pa?«

»Da ste vse zopet pozabili.«

Pravijo anhovske punce, da so strašno dolgi dnevi, odkater niso bile v Cuku, zato povprašujejo po celi okolici, če piše o njih še kaj Cuk na palci.

POPRAVEK.

Ni res, da je kunšten imel prvi govor. Ker tajnik je ukazal, sem moral na dvor.

Res pivce in Pivko zastopal sem vso. Da kovat in točit mi treba ne bo. Le slep more reči, da jaz sem ta suh. Se v Rimu so videli debel trebuh. Debelo sem črtal tud' naroden znak. In gledal debelo stoštnajst napak. Jaz nisem ta lušten, skribi dost imam.

Imel bom križ tudi, če dušo prodam. Bi cene naviral, če bil bji jaz sam. Pa tolk petelinov, a kurnik en sam. Ni res, da vse žena mi lahko prodá. Kje skrivam dostojočnosti, to vsakdo ne zna.

Res sem neštalca za moj interes. Ni treba pa Cuku se mešati vmes! Ni res, da ta mali se v svet je podal. Da punce in zemljo bi dobro sponzal. Za narodno šolo zahvalil sem šel. Ce bom jaz otroke kašnje inel. Razpuščen bil svet je, občinski glavar, Zdaj županuje en sam komljar. Ker nismo nikdar mi v odboru še bili. Sino pa kot župani iz St. Petra v Rim bli.

Med lovci.

Prvi lovec: »Ali verjamem, da sem v trch dneh ustrelil 999 zajcev?«

Drugi lovec: »Zakaj pa ne rečeš takoj tisoč?«

Prvi lovec: Radi enega zajca nočem postati lažnik.

RICHARD WAONER IN BERLINSKI ČVVOŠČEK.

Vročega poletnega dne stopi Rihard Wagner v kočijo in pové kočijažu, kam naj ga pelje. Imenoval je neko cesto na skrajnem koncu one razdalje, za katero je veljala navadna tarifa. Že to se je Wagnerju čudno zdelo, kako ganljivo se je izvošček poslovil od nekega tovariša, kakor bi šel na kako dolgo potovanje. »Z Bogom, Viljem, dobro se imej, dolgo se ne bova videla. Z Bogom!«

Ko sta se že dolgo časa vozila, se je voz naenkrat ustavil, kočijaž je stopil na desni strani s svojega sedeža dol, je odprt vrata kočije in jih zopet zalopnil. Potem je šel okoli voza na levo stran, spet odprt vrata in jih zaloputnil, se vsesel nazaj in peljal naprej. Wagner je kar gledal.

Ko sta prišla na cilj, je Wagner vprašal, kaj je pomenilo tisto odpiranje in zapiranje. Kočijaž je pomenljivo pomemžknil in rekel: »Hotel sem samo konjna preslepiti; sicer bi ne bil hotel naprej. Tako je pa mislil, da je en gost izstopil in drug vstopil.« Ta originalni način zahtevanja višje takse se je Wagnerju zelo dopadel in mu jo je tudi dal.

RES, NERODNO!

»Vi slabo izgledate. Kaj pa je z Vami?«

»Moj spomin me vedno pusti na cedihu. Hotel sem se jeziti nad nečim, a zdaj ne vem nad čim?«

PREVEČ JE PREVEČ.

Zidarski pomočnik svojemu stanovskemu tovarišu, ki hoče

eno minuto po šesti uri položiti še eno opeko na zid: »Ali si neumen? Ali boš delal vso noč?«

KAJ JE ODVETNIK?

Nekdo je tako odgovoril: »Odvetnik je učen mož, ki naše premoženje ščiti in si ga sam prilasti.«

JESTI NI MOGEL.

Tristan Bernard, ugledni sodobni humorist, sedi v gostilni v Nici, in poklicne strežnika: »Natakar, te juhe ne morem jesti!«

Dečko urno in žurno odnesše plošček in pomoli jedovnik slovečemu dramaturgu. Tristan Bernard prime v roke jedilni listek in si naroči močno polivko. Strežaj mu jo prisene.

»Natakar, te juhe ne morem jesti!«

Natakar, ki se ne more razvedeti, poklicne upravitelja. Ta prihiti in prav spoštljivo vpraša Tistana Bernarda:

»Kaj pa je, gospod? Vsi gostreje pravijo, da je ta juha izvrstna in so mi zanjo napravili poklone.«

»No, saj jaz tudi ne trdim kaj drugega,« odgovori mu šaljivec hudomušno, »samo žlice nimam.«

CIGANSKA.

Sodnik (ciganu): Ali ti nisem dejal že neštetokrat, da pusti tuje stvari pri miru?

Cigan: Da, toda, ko pa je vse tuje!

PRAKTIČNA.

»Tako Vas ljubim, da bi hotel vsak trenutek umreti za Vas.«

»Kako visoko ste zavarovali?«

Anico so dobili.

Je vročina taká zdaj, je li drugi bil slučaj, oglasilo se to pot manj jih je kot zadnji sbots. Vendar kar jih tu imamo, za sto drugih jih ne damo, naj glasijo se po vrsti, kot stojijo hiše v Trati: Pika Jože, Hudovo selo je »zajingalo in zapel.

Casa res malo, zdajle imam, deklico, iskat' naj se podam.

Kam se je skrila, kam neki šlik, kaj okrog hodi, kaj ni doma.

Prav se godi ji, naj se zgubi, Cuk še za njo pač ne obriše oči.

Amalija Kalin, Polico, je poslala Jožek presneti, kako si zabiti, si scastro izgubil, ne znaš je dobit. Sem list obračala, sem Ančko iskala. Dobila sem jo, ni skrita zel.

Za mamico stoji, na smeh se drži, se je skrila tako, je dobila ne bo.

Og. Cukc pajdač, tu Anko imam, mamici daj jo prav hitro nazaj. Dam little ti pet in hočem imet roman »Tugomir« ne pa kak šmir.

Ančko je dobila, nič pesemce poslala, tudi Magda Mašovec v Beli peči pri Trbižu.

Franc Mozetič, Čave del Predil: Niso cigani Anico vzel, v črne gozdove ž njo poleteli. Zadaj za mamo ona stoji, v lepe cvetice obrača oči.

Tone Henčraj, Mačja dolina: Iskal sem Anko, bole, me oči, na cviček tja v »Gozdu« se meni mudri. Naj hodi kjer hoče, ne brigam se nič, le rajše popijem zdaj vinčka polič.

August Keblič, Ložnica pri Celju: No, Jožek Ti, nerodni, ne vidiš Anice, ki se je Tebi skrila, tišči se mamice.

Vi mamica pogledajte kaj zadaj se godi. Vam cvetko bo zlomila, ker zanjo se drži. In dragi Cuk na palci, potрудi se zdaj spet, le pošli knjigo šesto za mojih liric pet...

Pavel K. v Ljubljani je tako zapel: Preljubi Cukc, moj, nikar se več ne boj!

Najdena je Anica, mirna naj bo mamica. — Med neborn in žemljo visiter v mamico z glavo tišči — zato le pošli knjigo mil!

Ivana Vidmar, Ljubljana: »V gostilni pri »Težaku« so kunštni ljudje, še Anke iskati se nič ne boje.

Saj Anka je majhna, se fletno drži, na krilu od mame ji glavca leži. Krilce ina kratko in drobno glavo, zavor pri zastoru, markira nogo.

Ce Anka z očetom, k'daj prideš v Ljubljano? Pričelji ga v gostilno, k »Težaku« na hranu. Tam hrana je tečna, c'lo ribec dobil.

KUPČIJA.

»In to je gotovo, gospod, da ta aloa cvete vsakih sto let?«

»Gotovo. In če ne bo res, tedaj mi jo lahko prinesete z mirno vestjo nazaj.«

GLASNO SMRČANJE.

Dr. South je pridigal nekoč kralju Karolu II. (1660—1685) in njegovim spremjevalecem. Vsi so zaspali in kimali, s kraljem vred. Ko je pa eden začel smrčati, je doktor nehal pridigati in je glasno zavpil: »Lord Lauderdale, prosim Vas, zdnamite se vendar; Vi tako glasno smrčite, da boste še kralja zbudili.«

CESAR KOT KOMPONIST.

Cesar Jožef II. si je za svoj lepi bas skomponiral večkrat kako pesničo, ki je bila včasih prav dobra. Enkrat se je pa spravil na veliko arijo in jo je dal vložiti v eno od italijanskih oper, ki so jih igrali v njegovem zasebnem gledališču v Schoenbrunnu. Nikdo naj ne bi vedel, da jo je skomponiral cesar, a vedeli so vsi, tudi Mozart.

»Mozart, kakšno je Vaše mnenje o tej ariji?«, vpraša cesar.

»No ja, arija je prav dobra, a oni, ki jo je naredil, je vendar še dosti boljši.«

Precej isto je rekel Avgust Gathy o Frideriku II.: Njegov način komponiranja je bil prav kraljevski, to se pravi, ni še dosti trudil.

ORIGINALNA REKLAMA.

V nekem francoskem listu beremo: »Danes zjutraj je poklical Zveličar zlatarja Illmaga iz njegove trgovine na drugi boljši svet. Podpisana vdoma bo s hčerama Hilda in Emo okala na njegovem grobu: Ema je poročena, Ema bi pa njeni ponudbi tudi ne bila enakljena. Jutri bo posreb. Neutolažljiva vdova Venonika Illmaga. P. S. Ta žalostni dogodek pa naše trgovine bo prekinil, samo trgovski okal bo moč spremenili, iz ulice A gremo v ulico B, ker nam je naš lakomni gospodar najemščino zvišal.«

MIMOGREDE.

Janez: No, kako ti gre, Janez?

Jaka: Ne morem povedati.

Janez: Zakaj ne?

Jaka: Če bi rekel, da mi gre dobro, bi takoj hotel posojila.

PO NOČI.

Policaj. Vi ste pijani.

Pijanec. Ni res.

Policaj. Kar zanaša Vas.

Pijanec. Ravnotežje sem izgubil, ker imam v enem žepu nišni ključ, v drugem pa nič denarja.«

DOBRO POVEDAL.

Mame ni doma. Hčer je obiskal zaročenec. Mali Slavko hoče povedati mami, ko se vrne, kdo je bil ta čas pri njih.

»Veš, mama, je bil nekdo, ki se mu pravi tako, kakor takemu, ki ima že ženo pa še ni mož.«

KRONA.

Slavni dunajski pevec Leon Sezak je odhajal v tujino. Na kolodvoru mu izročijo »prefetovo« krono, ki je niso mogli spraviti v kovčeg in so jo zavili v papir in zavezali zavoj z nikami. Kaj naj napravi?

Lepa nova krona, pa v sobo ljevino odeta! Hitro izprazni škatlj za klobuke, ki jih je bila vzela žena več seboj, in dene krono vanjo. Polnoči, meja, carinska revizija. »Nič!« — »Nič!« — »Odprite škatlj!« Slezak jo odpre, na moč jezen. Uradnik zagleda krono, se ustraši in ponižno reče: »Lepa hvala, Visokost, oprostite, da sem Vas motil.«

DIPLOMAT IN POŠTE NJAK.

Avstrijski državnik grof Beust je bil oni znani diplomat, ki je po porazu I. 1866 stopil iz saške v avstrijsko državno službo. Če je v zasebnem pogovoru hotel povedati, da je kakšna stvar res resnična, je rekel: »Sedaj ne govorim kot diplomat, temveč kot poštenjak.«

ZELO ODKRITOSRČNO.

Napoleon III. je spisal zgodovino Julija Cezarija. Preje je bil pa vprašal za svet razne učenjake, tako tudi slavnega nemškega zgodovinarja Theodorja Mommsena, ki ga je bil nalašč zato prosil naj pride v Pariz (1865). Ko je delo izšlo, je vprašal nekaj znanec Mommsena, ali naj je kupi za svojega sina. »Koliko je star?« — »Štirinajst let.« — »Potem pa le hitro kupite, čež eno leto bo Vaš sin že prestar za to knjigo.«

Listnica uredništva.

Tolmin. Dopsis o komisarju smo zagnali v koš; če je stvar dovitina in direktne ne žali, radi priobčimo. V politične vsebine napade pa se ne spuščamo, bodi človek tak ali tak. — Livek. Za enkrat ste Livčani padli pri Čuku v nemilost in ne priobčima z Livka ničesar. Zato se nikar preveč ne trudite zaman. — Od Košane. Preosebno, je šlo, kamor spada. — Volče. Za Vas velja isto. — Rosjan. Preberite prejšnji dve. Isti odgovor velja za vas. — Kanalski Lom. Ne razumemo, kaj hočete povedati in mi vendar moramo vedeti kaj priobčimo. — Livek (drugi dopis.) Berite zgoraj. Velja tudi za Vas. — Prosek. Pustite duhovnike, če pridigajo proti spačeni modi. Če je katera bolj podobna »afnici kot čenski, naj gre v pragozd in ne v cerkev. — Brje. Ne znamo čitati. — Bakovica. Nič! — Brez intenc. Kdo se ne podpiše naj ve, da takih dopisov niti povohamo ne, nikari da bi jih še čitali. — Goče. Ni za nas. Mnogo besed, povedano pa malo ali nič. — Sv. Lucija. Prepir radi cerkevnih stolov je po vseh farah tako star kot cerkev, tudi Čuk ga ne bo razrešil, zato se ne vtika vanj. — Biser, Aleksandrija. Pošljite 20 L. pa Vam prisobimo Vašo resno ženitno ponudo. —

Motorno dvokolo v dobrem stanu

iz druge roke, 3—4 konjske sile, se kupi. Kdo kupi, pové iz prijaznosti Narodna knjigarna v Gorici, Via Giosuè Carducci št. 7.

Žgalnica likerjev v Gorici

trg. Sv. Antona starega št. 7
prodaja po absolutno konkurenčnih cenah.
Izbrano fini likerji po L. 15.50 liter
Vermouth in maršala 5.—
Krema maršala novo 12.—
Konjak 40% 12.50.—
Rum jamajca 50% 13.50.—
Žganje žgano 50% 11.—
Siropi iz raznega sadja 6.25 kg.
Vino belo steklenica 2 litrov 3.25

POZOR!

POZOR! Nova trgovina s čevljimi v Gorici

na Stolnem trgu, nasproti stolne cerkve Via Cavour 11

Podpisana naznanjata slav. občinstvu, da sva otvorila lastno

trgovina z vsakovrstnimi čevljimi.

NA DEBELO. NA DROBNO.

Izdelek domač in pravorosten, cene nizke in konkurenčne.

Izvršujejo se vsakovrstna popravila.

Za obilen obisk se priporočava udana
Trampuž - Kokelj
trgovca.

POZOR!

Pozor!

Znana manufakturana trgovina iz VIA MUNICIPIO 4 (prej deželna aprobacija)

se sedaj nahaja Via G. Carducci št. 12

(Hiša pri »Treh Kronah«)

ter priporoča in jamči conj. odjemalcem svoje solidno blago po najnižjih cenah.

Proda se v Kobaridu

na glavnem trgu Izredno dobro vpeljan hotel s krasnimi sobami, vrlom, garage za auto etc. — Restavracija sestoj s prostornimi in lepimi sobami, ter je tudi v najhujši krizi aktivna. Proda se skupno z vsem inventarjem. Natančna pojasnila v hotelu samem.

Dediči Devetak - Kobarid.

Odprla se je Gorici, Via Cappuccini 14 stara barvarnica

Giaconi & Bascher

Barva se vsakovrstno suknjo, tkanino, bombaževino, plalno itd. v vsaki barvi. Čistilnica in likalnica vsakovrstnih oblek.

Podpisana naznanjava sl. občinstvu, da sva otvorila

NOVO TRGOVINO z vsakovrstnimi čevljimi in usnjem na drobno v Gorici, v Raštelu št. 32.

Izdelek domač in pravorosten. Cene nizke in konkurenčne. Izvršujeva tudi vsakovrstna v to stroko spadajoča popravila.

Za obilen obisk se priporočava udana

trgovca BREZOVEC - ROSIN

Pozor!

Pozor!

V 12 urah !

izročim naročeno in izgotovljeno obleko
po naročilu kakor si stranka izvoli,
po najnovejšim kroju.

Delo natančno in trpežno. Cene najnižje.

EMIL SAURIN - Gorica

Via Arcivescovado 7 - (nasproti nadškofije)

Trgovina z manifakturnim blagom.
Lastna krojaška delavnica.

Rekruti !

All ste že kupili Priročno Knjžico za vojake v Italiji? Če tega še niste storili, stopite v »NARODNO KNJIGARNO« v Gorici št. 7 in kupite si knjigo, ki stane samo L. 5.- po pošti pa 50 ct. več.

VELIKE ZALOGE PO ZNIŽANIH CENAH

Izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

Ireden trgovski dogodek. --- Cene nižje kakor o katerikoli likvidaciji.

Velikanska množina manufakturnega blaga v res prečudni in pesrtri izberi je bila po žrebanju odmerjena podružnici v VIDMU (UDINE) VIA SAVORGNANA 5. Vsled te izredne prilike in sreče za ljudstvo te pokrajine je bilo glavno ravnateljstvo v MILANU prisiljeno, naseliti se v VIDMU, da osebno nadzoruje to posebno razprodajo.

Vled tega svetujemo našim cenj. odjemalcem in jih vabimo, da se ob tej res izredni priliki okoristijo, kajti cene našemu manufakturnemu blagu so čudežno nizke.

Tu naj sledi nekaj cen naših predmetov:

Obrobljene nosne rute	L. 0.75	Izgotovljena moška srajca	« 14.90
Barvane moške nogavice	« 1,75	Svicarsko vezenje, meter	« 2.50
Cvirovno platno	« 2.50	Angleško blago uova, meter	« 3.95
Gobasto platno	« 1.75	Obposteljni tepih reklam	« 4.90
Kuhinjske brisače	« 1.70	Korsija v raznih barvah, meter	« 4.90
Obrobljeni prti	« 2.50	Obposteljni tepih »Smirna«	« 8.50
Gobaste brisače	« 2.75	Kombiné za gospe	« 14.90
Črne in barvane ženske nogavice	« 2.50	Rekamirana kiklja	« 9.90
Naramnice z dvojno elastiko	« 3.50	Vezana jopica	« 8.90
Vezani životniki	« 3.50	Vezano pogrinjaljo za postelje	« 29.90
Brisače Nido ape	« 2.95	Na obeh straneh vezane rjuhe	« 49.90
Nogavice z dvojnato pečo	« 2.90	Pogrinjaljo za postelje piquet	« 32.90
Povoji za otroke, beli in barvani, meter	« 1.30	Blazina iz žime 14 kg	« 49.06
Podskrnjica za gospe	« 3.50	Trapunte iz belega platna	« 64.90

Velika zaloga platna za moške in ženske. — Lovsko blago. — Izdelano perilo. — Platno. — Gobasto blago za gospe. — Platneno blago iz volne v vseh visočinah. — Prti. — Brisače in servieti »Fiandra«. — Maje iz volne in bombeževine. — Tepih. — Zavese. — Blago za mobilijo. — Preproge in kuverte v vseh merah. — Opreme za neveste. — Celotne opreme za hotele, zavode in samostane. Blazine izdelane iz žime in volne.

POSEBNOST: BLAGO ZA DUHOVNIKE. — DIREKTNI UVOD VOLNE ZA BLAZINE.

VSAKO BLAGO, KI NE UGAJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE VZAME NAZAJ.

Na debeio in drobno!

Posebni popusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.

Elija Čuk

Gorica — Piazza Cavour št. 9
priporoča

slavnemu občinstvu v mestu in na deželi svojo bogato zalogu in veliko izbero najboljših BIANCHI in ALTENA dvokoles. Šivalne stroje priznanih tvrdk TITAN in PFAFF, kakor tudi municijo in vsakovrstno orožje. Kdor kupi šivalni stroj, se ga pouči v delu umetnega vezanja prezplačno, dokler ni zadobil popolne prakse.

Poslužite se pri njemu

In ne boste se kesali, kakor se njegovi **stari odjemalci ne pritožujejo**, temveč pričajo o točni in solidni postrežbi.

